

— Що значи това? запитали отново най-младитѣ жерави.

— Заедно съ насъ ще летятъ прѣзъ морето хиляди малки птиченца. Тѣ сж по-слаби отъ насъ и по-скоро се уморяватъ. Кога крилцата имъ отслабнатъ, тѣ кацатъ на нашитѣ гърбове, и ние сме длѣжни да ги носимъ. Това е тежко и трудно, но такива сж законитѣ за гостоприемството и взаимнопомагането у насъ — силнитѣ птици.

— А бива ли да летимъ най-напрѣдъ, дѣдо? запитали младитѣ жеравчета.

— О, братя мои, казалъ Журко, вие желаете това, което не можете, за което не сте достойни. Наистина красиво е да си водачъ на отряда, но е трудно и опасно. Само най-силнитѣ жерави сж достойни за водачи. Трѣбва съ гърди да се рѣже въздуха, а отъ това гърдитѣ болятъ до толкова, щото трудно може да се диша... Даже и най-силнитѣ жерави не утайватъ, затова отъ врѣме на врѣме тѣ биватъ замѣнявани отъ други свои силни другари...

Вече всичко било готово за пѣтъ. Тогава дѣдо Журко се провикналъ: „Сбогомъ, прощавай, родно блато, прощавайте гори, поля и води!“... И сухиятъ, студенъ есененъ въздухъ екналъ отъ тѣжнитѣ крясъци на грамадния роякъ жерави... „курли-рли!“...

— Курли, курли; сбогомъ докторе! Курли!... Върволицата жерави литнали въ сини небеса.

И бѣдниятъ, осиротѣлъ „докторъ“ искалъ да имъ каже на прощаване своето послѣдно „курли“, но неможалъ. Сърцето му се свивало отъ голѣма жалость. Той само високо дигналъ глава и съ просълзени очи слѣдилъ губящитѣ се отъ погледа му